

*Vážení čtenáři,
již počtvrté se setkáváme u článku, kterému dal vzniknout zrušený modul Pro smrt a slávu.
Tentokrát jde o krátkou povídku, mající za cíl přiblížit život umělců na Asterionu. Doufám, že
si ji užijete minimálně tolik, jako ty předchozí.*

*Múza vás prováže,
David Rozsival*

ZE ŽIVOTA UMĚLCŮ

STARÝ PŘÍBĚH

Text: Jan Čenis Galeta

V knize arvedanského učence Plinila je zapsán příběh dvou velkých malířů, kteří za jeho časů žili v Thurgu. Jejich jména zněla Paras a Zeusis.

Jednoho dne se oba v dobrosrdečné náladě vsadili, kdo z nich namaluje dokonalejší obraz. Začal Zeusis a namaloval na dřevěnou desku, jak bylo tehdy zvykem, mísu plnou zralých fíků. Spokojeně pozval Parase a před jeho očima položil obraz na dvůr svého domu. Oba umělci si stoupli do okna a zevnitř pozorovali, co se bude dít.

A Parasovo překvapení neznalo mezí. Z nebe se snesli ptáci a zběsile na namalované fíky nalétávali, aby si z nich mohli uklovnout. A pravda byla, že i Parasovi přišlo ovoce na pohled šťavnaté a lákavé a dostal na fíky chuť.

„Příteli,“ řekl Paras, „jsi velký umělec a já nevím, mohu-li tě vůbec překonat. Avšak zkusím to. Pjijď za tři dny do mého domu a uvidíme, kdo je lepší.“ S těmi slovy se rozloučili. Zeusis spokojeně schoval oklovaný obraz do domu a pověsil si jej nad postel jako památku na vítězství, kterým si už byl jist.

Za tři dny se pak vydal za přítelem. Paras jej pozval dále, pohostil vínem a zavedl do své dílny. Na stěně, osvětlené poledním sluncem, na žerdi visel těžký závěs z modrého sukna. „Ty přede mnou své dílo schováváš?“ uculil se pohrdavě Zeusis. Paras se spokojeně usmál a řekl: „Máš pravdu. Nechtěl jsem ti jej ukázat přímo, abys nebyl zahanben sotva vstoupíš.“ A vybídl přítele: „Jen běž a podívej se za závěs, pak uvidíme, kdo namaloval dokonalejší obraz.“

A Zeusis šel k závěsu a pokusil se jej odhrnout. Jaké však bylo jeho překvapení, když namísto látky jeho prsty nahnátly jen omítku! Závěs byl na stěně namalovaný.

„Není možná!“ vzkřikl Zeusis a pohlédl na usmívajícího se přítele. „Parasi, provinil jsem se pýchou. Zatímco já svými fíky oklamal jen tupé ptáky, ty jsi svou malbou oklamal můj bystrý rozum. Gratuluji ti.“

A protože to byli přátelé, strávili ten večer pitím vína a návštěvou nevěstince a Paras se Zeusisovi přiznal, že měl na jeho namalované ovoce chuť. Když se Zeusis vrátil domů, dlouho hleděl na rozklovaný obraz nad svou postelí a přemýšlel, co s ním. Chtěl jej zničit, ale nakonec ho nechal viset na místě, vstal a šel si dát fíky.

Dnes byl článek poněkud kratší, ale nemějte strach, už za týden vás čeká další.